

LUMINA ORAȘULUI

REVISTĂ PENTRU TOȚI

Redactor : C. ADORIAN ◊ ◊ ◊ BUCUREȘTI, Str. Gh. Șincai 28

Copii Eschimoși.

Simfonia vieții.

Se înserase, iar pădurea se învăliu în haina tăcerii, căci pasărilor obosiră de-atâta cânt. Deodată privighetoarea întrerupse tăcerea tainică a seii, și puse întreabarea celorlalte viețuitoare ale pădurii.

„Ce este viața?”

Albina răspunse: „Eu cred că viața este un schimb între distracție și muncă”. Și dispăru în frunzele unui trandafir ca să-și caute culcușul.

Furnica răspunse obosită: „Viața, după mine, este o deșertăciune de chin și muncă”. Și ea se grăbi, chinându-se să târăe un fir de pai în locuința-i subterană.

Valurile mării se frângeau mugind de malul stâncos la care se mărginea pădurea, și suspinau: „Viața este o luptă continuă pentru libertate”. — „Nu” Stringă vulturul, „vă înșelați, viața este izbândă și libertate”, și se înalță maestos în văzduh spre culmea pleșuvă a muntelui, unde se află ciubul său. — Noaptea însă, șopti jalnic „Ah, viața este numai un vis.” . . . Departe, colo în orașel, un învățat stinse târziu lumina lămpii și murmură: „viața este o școală”.

Trecură câteva ore, și pe cer se ivi zorile roze ale zile. Aurora dimineții se ridică tot mai sus, deasupra vârfurilor copacilor, și în acorduri mărețe răsună în lume cântecul dimineții: *Zorile mele aduc începutul zilei, după care urmează, ameaza scaldată în soare. Tot astfel și viața pe pământ, este abea aurora dimineții, care prevestește începutul adevăratei, vieți în pragul vecinicii.*

Și așa, viața noastră în tot complexul ei de bucurie și durere, realizare și deziluzie, muncă și recreația progres și regres, dulceață și amărăciune, izbândă și înfrângere, este abea *pregătirea vecinicii*.

Dacă copilul are nevoie de un bun educator: Mama, tatăl sau profesorul, pentru a fi pregătit pentru lupta vieții, nu mai puțin adevărat este că și noi, cei vrăstnici, avem nevoie de un bun conducător și îndrumător, în perioada existenței noastre vremelnice pe pământ, care să ne pregătească pentru vecinicii.

Numai Unul ne poate acorda coardele harfei vieții noastre pământene, desacordată cumplit prin ură, vrajba, egoismul, fâțărnicia, calomnia și minciuna noastră și ne poate renaște astfel, ca ființa noastră să fie o simfonie cerească, care să înfrunte biruitoare lupta și greutățile vieții.

Numai Unul, ne poate face mai buni și mai fericiți, Isus Christos, Mântuitorul. El merită să primească întreaga noastră inimă, personalitate și hotărâre, căci numai El poate revoluționa ființa noastră

Sufletul care i se predă, trece prin marea refacere sufletească și morală: renașterea, și din dărmăturile unei vieți vechi, apare o viață nouă, cu concepții și legi noi, apare adevărata viață creștină, care se lasă condusă și stăpânită de duhul lui Christos, și care singura are valoare pentru vecinicie.

Amice! Țe-a răsărit ție lumina acestei vieți? Este Christos diriginitorul veștii-tale și a făcut El din viața ta o simfonie de acorduri cerești? Iată întrebările la care te rog să te oprești, să le cântărești și să-ți răspunzi.

Iean

Tu ști?

Eu una știu că eram orb și acum văd, (Evanghelia Ioan 9.25) Un mare savant după o lungă viață de studii și experiențe a ajuns la concluzia cuvintelor pe care le-a rostit: Ceiace știu este că nu știu nimic. Și sigur el a spus un mare adevăr pe care noi trebuie să-l înțelegem, întrucât viața sa întreagă a închinat-o științei, la a cărei lumină a văzut și constatat că există o putere supra naturală, față de care el nu știe nimic.

Un învățat dorind să se plimbe cu barca pe mare angaje în acest scop un barcagiu. După ce se departă de țărm savantul începe să întrebe pe omul care vâslea cu înscușintă și putere: Ascultă băete tu, cunoști ceva geografie? omul vâslea mai departe dând din umeri negativ. — Sărmane dacă nu ști atunci o parte din viața ta e pierdută. Nu trecu însă mult timp și din nou fu întrebat: dar ceva istorie ști tu? — Nu știu domnule îi răspunse barcagiu. Atunci două părți din viața ta sunt pierdute. În sfârșit îl întreabă pentru a treia oară: dar astronomie nu

ști tu ? De data aceasta nu pricepea nimic. — Oh sarmane ce nenorocire trei părți din viața ta sunt pierdute. — Dar în acest timp ei se departaseră foarte multe de țărni. Deodată un vânt puternic se năpusti și o furtună violentă se deslănțui cu o iuțeală uimitoare. Tânărul bargagiu care cunoscuse pericolul întreabă pe savant cu o voce aproape disperată : Ascultă Domnule, dumneata ști să-noi ? Nu știu răspunse acesta — atunci află că viața întreagă îți e pierdută.

Dacă este un păcatos; nu știu — fuse răspunsul orbului din naștere — dar una știu că eram orb și acum văd Cu alte cuvinte ceea ce susțineti voi (adică farisei) nu vreau să știu dar ceea ce știu este că El adică, Isus Christos m'a luminat atât trupește cât și sufletește m'a făcut să văd și să știu odată pentru todeauna că El este: Luminătorul mijlocitorul și Mântuitorul meu personal.

Ce ști tu dragă cititorule?

Ști multă geografie ? cunosti istoria perfect ? ști astronomia ? ști să lucrezi cele mai frumoase lucruri de artă ? sau ești un artist de teatru cu renume și ști să-ți joci așa de bine rolul încât o lume întreagă să te admire. — Ști toate acestea ? ei bine dar un singur lucru dacă nu ști și anume: că Isus Christos cel crucificat ete Mântuitorul tău personal. Atunci viața ta întreaga îți e pierdută. I. Topa

„Eu sunt lumina vieții“.

Ioan 8-12

Predispus la visare ca todeauna când toamna cuprindă firea, mă uit cu drag la soarele care poleiește cu lumina lui prietenoasă, focul de culori pe care-l presintă căli doscopul naturi; Verdele de până acum se irisează în toate culorile un colț de livadă-i galben, pe când în capătul cel' lalt ciresul e roș ca o pară de foc iar fruntea de pădure de pe creasta dealului e ca un covor vârgal și pestriț, și calda lumină a soarelui se ioacă în cuprinsul parfumat de fructe coapte. Ce fricil e ochiul încântat de această trecătoare podoubă și la tot ce vedem, ne alintăm sufletul în jocul luminos al razelor de toamnă. Lumina ne desvăluie această taină, lumina ne arată splendoarea pământului și orizontul superb unde pământul se infrățește cu cerul, Ah ! tu, sfântă și tainică minime a luminei, care vorbește simpurilor noastre și le înalți către Atot puternicia izvorului tău, ce ar fi toată această risipă de frumuseți dacă tu n'ai arăta ochilor noștri dărnicia Celui ce stă pe tron de lumină și pe Care orbirea sufletelor noastre un-L vede. Prelutindeni scânteierea ta divină ne arată că de la picătura de rouă și până lu luceafărul zorilor, tu reinviezi bucuria dragostei de viață, tu zâmbesti lumii și șoptesti inimilor noastre ca să te caute,-Vai ! dar inimile noastre,

păcătoasele noastre inimi, în care au pătruns atâtea viermi și le rod vлага, le roade puterea și ele nu mai pot svăcni de fiorii lucirei tale, inimile noastre sunt bolnave, inimile noastre tănjesec după lecuire, ele au nevoie de sănătatea vânoasă a tinereții, pe care numai din revărsarea belșugului tău sfânt o pot gusta. Lucirea ta e veșnic tânăra și veșnic întinereste, lu alinți universul și-l arăți sufletelor lui; pri raza care vine orizontal dela asfințit; jocul fânfărășilor și gâzelor își cântă în muzică de băzâit duios osanalele lucirei tale, iar porunbei își fac baniu de azur, sburdăluind pe fondul albastru care învăluie în imensitatea lui atâtea lumi și atâtea sburdăluicii de astri. Tu dai înfățișare lumilor și înfățișarea hidoasă o sufletelor noastre nu simte papilația din univers; în noi nu se mai răstrâng razele reflexului tău. noi suntem tină pământie, suntem putregaiul pe care splendoarea ta îl lasă nemîșcal. Tu te plîmbi peste oglinzi de mare, peste pajiști de verdeață peste creste de stânci și peste culmi pierdute în nori, strălucești în zâmbel infrigurat peste întinsuri de zăpadă și pătrunzi pe furiș în frunzișul dumberăuile imbibate de miros și încremenite în tăcere. Prelutindeni stăbași, te joci și încânți; încânți căndătoarele codrului, furnicele pământului, peștișorii care forfortesc la suprafața apei, încânți și dai nădejdi bolnavului care te savurează prin prizărireă perdelei ce acoperă un geam de spital scalzi florile în culor' nenumărate și chemi toată suflarea la căldura și strălucirea ta. În cavernă nu poți pătrunde, aici capitulezi, în peștere lighioanelor care fug de tine, prezența ta înspăimântă, o fășie din tine aruncă panică ucolo unde domnește bezna. Ah ! tu încântător și divin dușman al celor rele, în sufletele negre nu poți pătrunde, stai neputincioasă pe din afară, în peștera omului licălos și rău sensul tău e neînțeleș. Frenecia păcatului buimăcește mintea slabă a celor mulți și tu poleiești conturul lor, ca ale tuturor pietrilor, dar în lumea cefoasă ce o ascund în caverna inimii lor, raza licăriri tale, nu se poate prelinge, și Cel mai bun dintre cei ce au călcat pământul, a plâns de durere, de suferința sfășietoare care tortura exemplarele la fel cu Cel veșnic.

„Eu sunt lumina lumii . . . Ecou pierdut în labirintul reacurilor, răsunet zadarnic în pustiu inimii omeniești, la auzul căruii rari trasalii, și totuși cade ca un verdict de trăsnet peste lăncezeala omenirii ce-și trăgește somnolența păcătoasă în cumplită atmosferă de întuneric.

Golgotă, Golgotă . . . din tine fulgeră muștrarea crizei de astăzi, Cel care a închis ochii preaslăvind lumina; numindu se lumină, chiamă, pe cei pentru care a plâns și s'a răstignit, la lumina unei credinți, credința în lumină, sub efectul care o să-și vadă întunecimea lor să se înspăimânte de ea și să dorească lumina căci.

Luceți în tenebris.

Savin

Lumina Metro-ului.

De câte ori veneam dela *Nogent (Nogent-sur-Marne)* la *Paris* și asta o făceam aproape zilnic — mă îndreptam spre stația *Porte de Vincennes* pentru a lua Métropolitaneanul.

De cum coboram câteva trepte îmi năvălea în față aerul cald, înăbușitor cu miros greu de catran-miros specific tuturor gărilor Métroului, iar ochii zăreau în asfaltul smolit mii de steluțe mărunte, asemenea celor ce se văd la noi, iarna în zădăpă, strălucind în reflexul luminei electrice.

Dacă n'aveam norocul să prind în chiar momentul când ajungeam, Métro-ul atunci trebuia s'aștept cinci minute — căci la fiecare cinci minute sosește un altul. O văjăială depărtată ce părea că vine din inima pământului apoi un uruit și Métro-ul se oprește brusc în stație.

Doouă secunde în cari, cei din vagoane coborau iar cei din stație urcau, un fluierat strident ce parcă și acum îmi sfredelește urechile și văjăitul reîncepe.

Stația luminată dispăre, iar în vagoanele luminate și ele „a giorno“ călătorii citesc gazete, discută în tot atâtea limbi din câte nații fac parte și mai întotdeauna întâlnești ruși mulți, pretutindeni ruși.

Acum Métroul trece prin catacombele săpate dealungul, dealatul, și deacurmezișul Parisului, cu bolțile betonate și pe ai cărei pereți stă prins din când în când câte-un bec luminând reclama firmei „Dubonnet“ apoi iar un unit scurt și Métrou-l în stația Nation, Reuilly și-apoi Gare de Lyon. De aici urcă tot mai sus, în timp ce ochii călătorilor zăresc departe în fund o geană alburie de-lumină ce se cascadează tot mai mult pe măsura ce trenul electric se aproprie de ea: stația Bastille (în care acum câțeva vreme s'a întâmplat o nenorocire prin prăbușirea unei galerii).

De fiecare dată când ajungeam la această stație simțeam o bucurie copilărească de a mă vedea afară la lumina, zilei, de a vedea oamenii alergând încoace și încolo, căruțe, mașini etc. mi se părea un fel de revenire la viață, din văgăunile subpământene străbătute cu atâta iuțea de trenul electric.

Nu eră, totuși, în acele vagoane lumină și nu te simțea acolo destul de bine?

Ba erau îndeajuns: se putea citi, discută în voie și în totul destul de comod, dar totuși era o lumină artificială, moartă, care da numai lumină nu și viață.

Dar iarăși fluieratul strident și iarăși văjăitu. trenului ce pornea.

Parcă mi strângea inima când vagoanele coborau tot mai tare în adânc, lumina zilei iar dispărea

și Métro-ul se oprea în stația St. Paul etc. până ajungea la Louvre unde coboram și o luam prin Tuilleries îndreptându-mă încotro aveam să merg.

Impresia aceea însă de reînviere, de viață și lumină când mă apropiam de stația Bastille precum și cea de înmormântare de beșna și neant, după ce treceam de stația Bastille, mi-a rămas.

Am comparat — rumegând în mine gândurile de călătoare singuratică — lumina zilei și a Métroului cu aceea multor cărți cu Sf-Scriptură.

E de netăgăduit valoarea atâtor opere și capodopere ale căror autori sunt ilustre figuri literare de pretutindeni, precum adevărat este că multe cărți strălucesc doar prin titlurile lor ca și unii oameni prin numele ce-l poartă.

Nu-i mai puțin adevărat că efectul unor astfel de cărți literare sau pedagogice se poate vedea, — mai mult sau mai puțin — în viața unora, prin lumina ce acestea o răspândesc.

Dar ajuns'au ele să fie aceea ce este lumina zilei pentru planta fragedă ce abia a răsărit?

Au acestea puterea dătătoare de viață spirituală? Ajuns'au ele să fie leacul desăvârșit, stărpitorul din temelii al tuturor relelor?

Întrebați despre asta pe cei ce știu cea mai multă carte. Dacă vor fi sinceri și se vor respecta pe ei înșiși, vă vor spune: nu.

Încearcă să abajii din calea lui pe cel mai vișios bețiv să pui frâu celui din urmă desfrănat, să oprești mâna pătimășului care se crispează strângând cartea de jos la masa verde, mai înainte de a scoate din buzunar și ultimul rest de bani, dându-i să citească cele mai documentate scrieri, tratate, cari îi vor spune că zi cu zi se va distruge pe el însuși, ca bețiv într'un fel, ca destrăbălat și cartofor întralțel și va recunoaște totdeauna că așa este, că cele scrieri cuprind în sine adevăruri vecinice, căci raționamentul i-o spune, dar îți va răspunde cu cel mai nenorocit glas din lume: *dacă nu pot.*

Tocmai în aceea stă marea deosebire între *Cartea Cărților* și toate celelalte cărți

Pe când aceste din urmă sunt numai o oglindire a sufletului omenesc arătându-l în toate laturile lui, bune sau rele neavând însă nici o putere de tămăduire. Scriptura pe lângă că este o limpede oglindire a tuturor stărilor sufleteste, cuprinde în sine și puterea de a vindeca, îndrepta, mântui.

Adevărurile ei au rămas dintru început neștibite până la noi, profețiile ei s'au împlinit și lumina ei va străbate încă veacurile deardând atât timp cât pământul va fi încălzit de Soare. EUEGNIA POPP
Șighișoara

SE PREDICA EVANGHELIA

în fiecare Duminică dela ora 10—12 dimineața și dela ora 4—6 după amiază seara dela 7—8.

în STRADA ȘINCAI, 28

INTRAREA LIBERA PENTRU ORI CINE

Tipografia GUSTAV ALBRECHT, Str. Brezoianu 12.